

Gebeten door het virus

De bergen maken je stil

Op Weg legt graag zijn oor te luister bij wandelaars en fietsers die 'gebeten zijn door het virus'. Deze maand gingen we op bezoek bij Eva Digneffe, die ondanks haar jeugdige leeftijd al heel wat wandelpaden verkend heeft. Zolang ze maar in de bergen liggen.

Enkele medestudenten geologie zijn de daders. Zij hebben me aangestoken. Na de verplichte studie-uitstappen kwam een avontuurlijke reis naar Ierland. Rondtrekken, wild kamperen en improviseren, ik was meteen

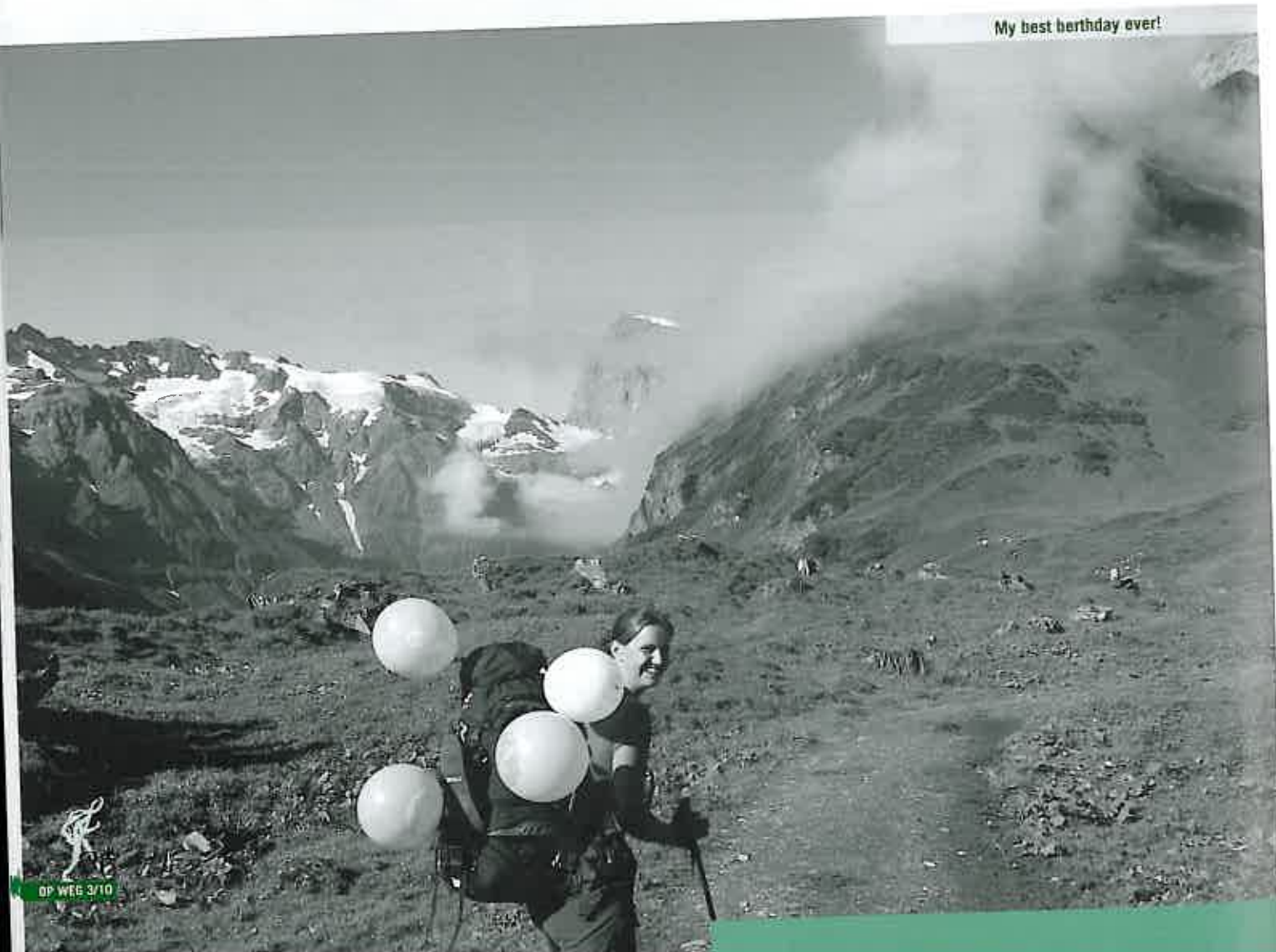
helemaal 'ontgroend'. En intussen deed Ierland zijn regenreputatie alle eer aan. Elke avond opnieuw was het zoeken naar een stuk wei die niet onder water stond.

Toen we afstudeerden mocht het wat meer zijn. Het werden zeven prachtige weken langs de HRP, de Haute Route des Pyrénées. De paden zijn niet altijd goed bewegwijzerd, maar de boeken van Ton Joosten waren onze gids. Flirtend met de Spaans-Franse grens ontdekte ik de lokroep van het hooggebergte.

Mijn favoriete plekje was ongetwijfeld **Mont Roig**. Ruig en onherbergzaam, hoog en verlaten. Twee dagen lang kom je niets tegen, zelfs geen pijlen of wegwijzers. Gelukkig zijn er twee hutten neergeplant. Volgens mij kan dat enkel per helicoop gebeurd zijn. Binnen in die blikken doosjes kan je het met wat vuur en kaarsjes ongeloflijk gezellig maken. Op zo'n plek kan ik echt genieten.

De volgende reis was net het tegenovergestelde. De Kilimanjaro beklimmen lijkt een fantastische uitdaging. Maar de berg trekt toeristen aan als stront-

My best birthday ever!

vliegen. Met duizenden wandelen ze langs de smalle paden naar boven. Toevallig of niet was ik ziek geworden. Ik miste de slotklim, en kreeg in de plaats een tour rond de berg met de jeep. Alleszins rustiger, misschien wel mooier.

Een artikel in Op Pad zette ons op pad. Mei 2008, de eerste tijdelijke werkcontracten van mijn vriend en van mij liepen samen af. Now or never, dachten we. Het werd de Via Alpina. We selecteerden een aantal stukken die we in één wandelseizoen konden doen. Van Triëste (Italië) ging het via Slovenië, Oostenrijk, Duitsland, Liechtenstein en Zwitserland naar Frankrijk om via de GR5 te eindigen in Monaco. Op vijf maanden en 2200 kilometer beleef je natuurlijk veel te veel om op te noemen. De ene dag geniet je van de rust van het hooggebergte, de volgende dag vervloek je al die 'dagjestoeristen' die op hun crocs de berg opkomen. In Slovenië zijn we hopeloos verloren gelopen. Maar in Zwitserland zijn de pijlen net als hun klokken: je kan er op rekenen.

Als ik wandel trek ik de regen aan, denk ik soms. Onze eerste maand op de Via Alpina regende het elke dag. Het was de natste zomer in jaren en elke maand kregen we wel een sneeuwbuï over ons heen. We kwamen een Zweed tegen die zes weken met ons zou meetrekken. Hij torste een rugzak van dertig kilogram. Alles had hij mee, behalve een regendichte jas. Op ons advies liet hij vier broeken achter en kocht hij degelijk materiaal. Wandelen in de regen, het heeft iets. Afstropen en laten drogen. En de volgende dag weer verder. Vorig jaar trokken we in Boliviaë door de Vallei van de Condors. De hele tijd hing er een dichte mist. We hebben geen enkele condor gezien. "Nooit meegemaakt", zei onze Boliviaanse gids. "Als je ooit

terugkomt krijg je een nieuwe tocht. Gratis."

Wandelen in de bergen is voor mij een vorm van mediteren. Als ik in Antwerpen thuiskom, dan moet ik altijd eerst mijn hoofd leegmaken. Na een dag in de bergen is je hoofd gewoon leeg. De bergen maken je stil. Hier in Vlaanderen kunnen mensen ongelooflijk zeuren over onbelangrijke dingen. Omgeven door bergtoppen word je vanzelf bescheiden. Je leert je plaats op aarde kennen. Ik houd van die gedachte.

Behalve wandelen wil ik op reis ook mensen ontmoeten. Zoals vorig jaar in Boliviaë. Rugzaktoeristen kloegen soms dat Bolivianen hen lastig vielen omdat ze denken dat ze rijk zijn. Maar alleen al door het feit dat je daar kan rondlopen ben je toch ongelooflijk rijk. Praten met Bolivianen leert je de dingen weer in perspectief zien. Net zoals de bergen dat kunnen...

Soms ga ik wel eens op de Kalmthoutse Heide wandelen. Of in de Ardennen. Maar ik houd niet van luswandelingen. Het gevoel van rond te trekken is er niet. Daarom wandel ik soms van station naar station.

Ik geef het toe, ik heb mijn schade in korte tijd ingehaald. Maar in mijn ogen ben ik pas laat beginnen wandelen. Stel je voor, al die lange vakanties die ik als tiener heb laten passeren. Waar had ik toen niet allemaal kunnen rondhangen.

Nu heb ik vast werk. Inclusief ... 23 dagen verlof. Het zal dus even zonder megawandelpennen zijn. Maar ooit komt het er weer van. De bergen hebben tijd.

Peter Cristiaensen

Vraag als "Op Weg" lid naar uw korting!

Born Free

vrijtijdskleding
stap- en reisuitrusting

Leuvensesteenweg 126

KORTENBERG tel. 02/759.63.93

<http://users.telenet.be/bornfree>

dl - vr 14.30 - 19.30

za 09.30 - 18.00

